

הקשת בענן - אגדה

אתם יודעים מה היא קשת בענן?

זה כאשר יורד גשם ושמש זורחת. למעשה הדבר לא יכול להיות, אבל הרי כל כך הרבה דברים יש בעולם שלא יכולים להיות. לפעמים אלה נסים. וקשת בענן היא מין נס כזה.

תחנת רכבת של עיירה קטנה.

ילדה קטנה הולכת בצעדים מהירים אל קופת הכרטיסים. היא עומדת בתור. כל בוקר אותו הדבר. אנשים דוחפים, רצים, ממהרים כדי להספיק בזמן לעבודה.

בסוף מגיע תורה של הילדה. קוראים לה חנה. "תן לי, בבקשה, כרטיס רכבת, למקום כלשהו" היא אומרת.

הקופאי מביט דרך המשקפיים שלו על הילדה.

"למקום כלשהו?" הוא אומר "ומתי תרצי לנסוע?" "אך, זה בכלל לא חשוב" עונה חנה "ממילא איש

לא מחכה לי."

"אם כך" אומר הקופאי "אם יש לך זמן ואינך מפחדת לאחר לאן שהוא, אתן לך היום כרטיס נסיעה מיוחד. הרכבת יוצאת בעוד שעתיים מהרציף האחרון."

חנה מביטה עליו "כרטיס מיוחד? מה פירוש?" "כבר תראי" אומר האיש ונותן לחנה כרטיס אדום "קחי אותו, הנסיעה תמצא חן בעינייך." חנה מהססת האם לקחת את הכרטיס "אבל הרכבת בוודאי נוסעת לאן שהוא?" היא שואלת. "מובן" עונה הקופאי "כל הרכבות נוסעות לאן שהוא."

הוא מחייך לחנה ועיניו מנצנצות בידידות "אולי הנסיעה תביא לך קצת אושר" הוא אומר לילדה. חנה מחזיקה בכרטיס ומעבירה אותה מיד ליד. "טוב" היא חושבת "מה כבר יכול לקרות?" יש לה עוד מספיק זמן והיא מתיישבת על ספסל. האנשים ממהרים ואיש לא שם לב לחנה. וחנה חולמת. משהו מיוחד? אושר? מה הוא אושר? להיות עשירה? להיות יפה במיוחד? לא, זה לא זה.

"אושר מוכרח להיות משהו מאוד מיוחד, משהו חד-פעמי, משהו ששייך רק לי" חושבת חנה. לאט, לאט היא קמה מהספסל והולכת אל הרציף האחרון. בקרוב הרכבת תצא.

הכרטיסן עובר בין התאים ובודק את הכרטיסים. חנה רואה כי כל כרטיס בצבע אחר. והנה הוא עומד כבר לידה ואומר בנימוס "אפשר לראות את הכרטיס שלך?"

חנה מביטה עליו כי הקול נשמע לה מוכר. מובן, זהו האיש מקופת הכרטיסים. הוא מביט על חנה בידידות.

"שלום" אומרת חנה "טוב שאני רואה אתך. אולי תגיד לי איפה עלי לרדת? עוד לא נסעתי בנתיב הזה. ואינני רוצה לפספס את התחנה ולנסוע רחוק מדי."

"בנתיב הזה לא ניתן לנסוע רחוק מדי. אפשר רק לרדת מוקדם מדי, חנה" צוחק הכרטיסן "אל דאגה, כבר תדעי בדיוק כשתגיעי לתחנה שלך."

אבל חנה מודאגת "מאין לו השם שלי?" היא משתוממת. היא נשענת אחורנית ומביטה דרך

החלון.

"הרכבת מגיעה עכשיו לעיר הכספים!" קורא הכרטיסן ועובר דרך הקרונות "מי שהכסף עושה אותו מאושר, ירד-נא כאן"

יותר ממחצית מהנוסעים קמים מהר ממקומותיהם וממהרים אל הדלתות הקרון. נדחקים ודוחפים, נראה כאילו שרוצים לעלות זה על זה.

"אני הייתי ראשון" קורא אחד. "לא, אני הייתי קודם" קורא השני. הרכבת עוצרת והאנשים פורצים החוצה. הם נופלים זה על זה. המראה משעשע כל כך שחנה מוכרחה לצחוק. כך לא יכול להראות אושר, זה היא כבר מבינה. זו לא התחנה שבה היא תרד.

צפצוף חזק והרכבת ממשיכה בנסיעה. הקרון כמעט והתרזקן וחנה עכשיו יושבת לבדה בתא. הכרטיסן הנחמד מתיישב לידה "אז החלטת שזו לא התחנה שלך?" הוא אומר.

"לא, הסביבה הזו לא מוצאת כלל חן בעיני" עונה חנה "קר מדי שם בחוץ".

"את צודקת, חנה" עונה הכרטיסן "מי שחי בעיר

הזו זקוק לעור עבה. " הוא מביט עליה מעל המשקפיים שלו "ידעתי שלא תרדי כאן." הרכבת נוסעת עכשיו מהר מאוד. חנה נשענת אחורנית בנוחיות "הייתי רוצה לדעת איך תיגמר הנסיעה הזו" היא חושבת. "התחנה הבאה היא עיר היופי" קורא הכרטיסן. "מי שהיופי יעשה אותו למאושר, ירד-נא כאן." שוב קמים אנשים ממקומותיהם ונדחקים בכוון דלתות הקרון. "את עם האף הארוך שלך" אומרת אישה אחת לשניה "לך אין מה לחפש בעיר הזו." "ראי מי שמדברת. דווקא את, עם הפה הגדול שלך תגידי לי את זה." עונה השניה. שוב פורצת חנה בצחוק "לא, כאן בוודאי לא אמצא את האושר שלי" היא חושבת. אחרי שהאנשים עזבו את הקרונות חנה מחכה שוב לצפצוף "רק שנסע מהר קדימה" היא חושבת. והרכבת ממשיכה בנסיעה. חנה מתיישבת בנוחיות ועוצמת את עיניה. אך פתאום היא פותחת אותן. הכרטיסן יושב מולה ומביט עליה. ואחר כך אומר "חנה, אנחנו כבר קרוב למטרה. הרכבת תעצור רק

עוד פעם אחת ליד טירת הקשת. אם לא תרדי כאן, תחזרי אתנו לתחנה הישנה." "טירת הקשת?" מופתעת חנה "איזה מקום זה? עוד לא שמעתי עליו" "זה המקום בו נוצרים קשתות בענן" מסביר לה הכרטיסן "אפשר לעלות על הקשת. זה לא פשוט, אבל נדמה לי שכדאי מאוד." "הו, אני אוהבת קשתות בענן" שמחה חנה "הם מלאים בצבעים יפים כאלה. וכשעולים שם למעלה על הקשת, בוודאי אפשר לראות למרחקים. כן, כאן אני רוצה לרדת." "אבל מה עם האנשים שנשארו ברכבת?" היא שואלת "האם גם הם יעלו על הקשת?" "לא חנה, את תצטרכי לעלות לשם לבדך, לאחרים הדרך קשה מדי. הם יחזרו עם הרכבת." "לא משנה" קוראת חנה "אני מוכרחה לדעת מה אפשר לראות שם מלמעלה." "אני מאחל לך הרבה אושר" צוחק הכרטיסן "לא תוכלי לתעות בדרך, לכי לפי התחושה שלך." עיניו מנצנצות דרך המשקפיים והוא פותח לה את

דלת הקרון. מלאת צפייה חנה יורדת מהרכבת. וכשהיא מביטה אחורה הרכבת כבר רחוקה. אחרי סיבוב הדרך היא רואה פתאום טירה נהדרת. היא עוברת לאט לידה. "כמה יפה המקום" היא חושבת. היא נכנסת לגן הטירה ומביטה סביב. ספסל מוצל מזמין אותה לנוח, הנסיעה הייתה ארוכה והיא כבר קצת עייפה. "אנוח קצת" היא חושבת "לפני שאתחיל לבדוק את המקום". היא רק מתיישבת על הספסל ועינייה נעצמות מעצמן. אך היא מתעוררת כי פניה רטובות לגמרי. גשם יורד. היא קמה מהר מהספסל. הגשם חמים והיא מרגישה שהטיפות רכות מאוד. וכשהיא מסתובבת היא רואה שמש שזורחת מכוון הטירה. "אם כך, הרי צריכה להיות כאן קשת" והנה היא רואה אותה. קשת כזו עוד לא ראתה חנה מימיה. איזה צבעים נהדרים. "ועכשיו אני צריכה לטפס עליה?" היא חושבת. לבה מתחיל להלום בחוזקה. היא עומדת לפני

הקשת. עוד אף פעם בחייה לא הייתה כל כך בטוחה במה שהיא רוצה. היא מביטה על הצבעים ובלבה יודעת בדיוק שאין דבר בעולם שתרצה יותר. "כן, אני רוצה לעלות על הקשת הזו" היא אומרת בבטחון "עכשיו אלך לקראת האושר שלי." וחנה מתחילה לעלות, היא שוקעת עכשיו בתוך ים של צבעים. הקשת היא רכה כמו צמר גפן והצבעים מחבקים אותה כמו בידיים רכות. היא עולה עוד ועוד, היא מתקדמת מהר יותר ויותר, רצה כמעט. כבר אין לה סבלנות כי רוצה להיות שם, למעלה. היא כבר עומדת בפסגה ונשימתה נעצרת כמעט מרוב התרגשות. היא אינה מאמינה לעיניה. כל העולם מונח לרגליה. אבל עכשיו היא מביטה למטה. שם לקצה הקשת. ופתאום רואה בית. כן הבית שלה, וההורים והאח. "לשם אני רוצה עכשיו! שם האושר שלי!" והיא מתחילה לגלוש לקצה הקשת בענן. היא גולשת כמו בים חמים מופלא. ובסוף הקשת היא מוצאת את ביתה, את אושרה.